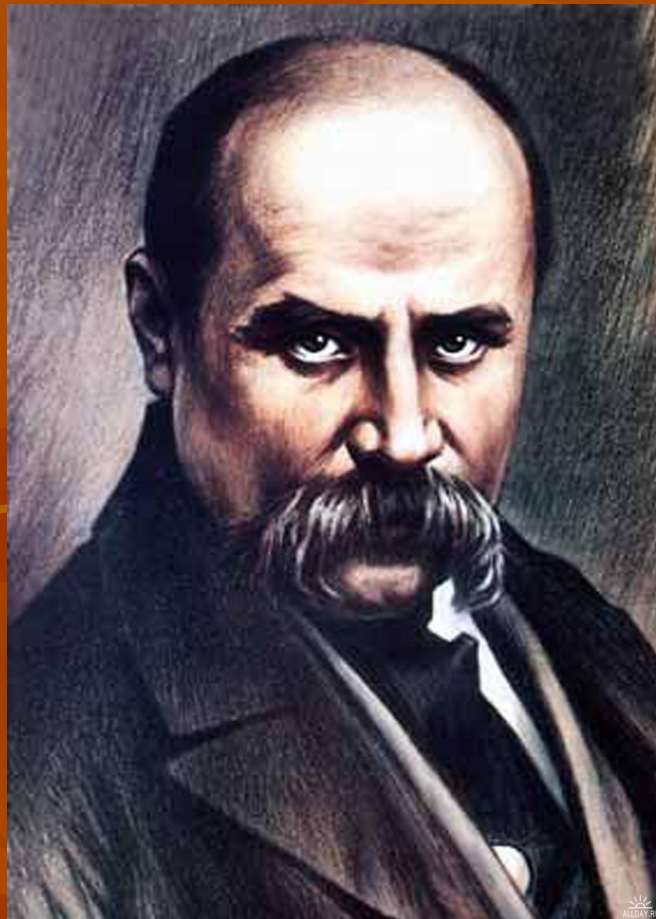

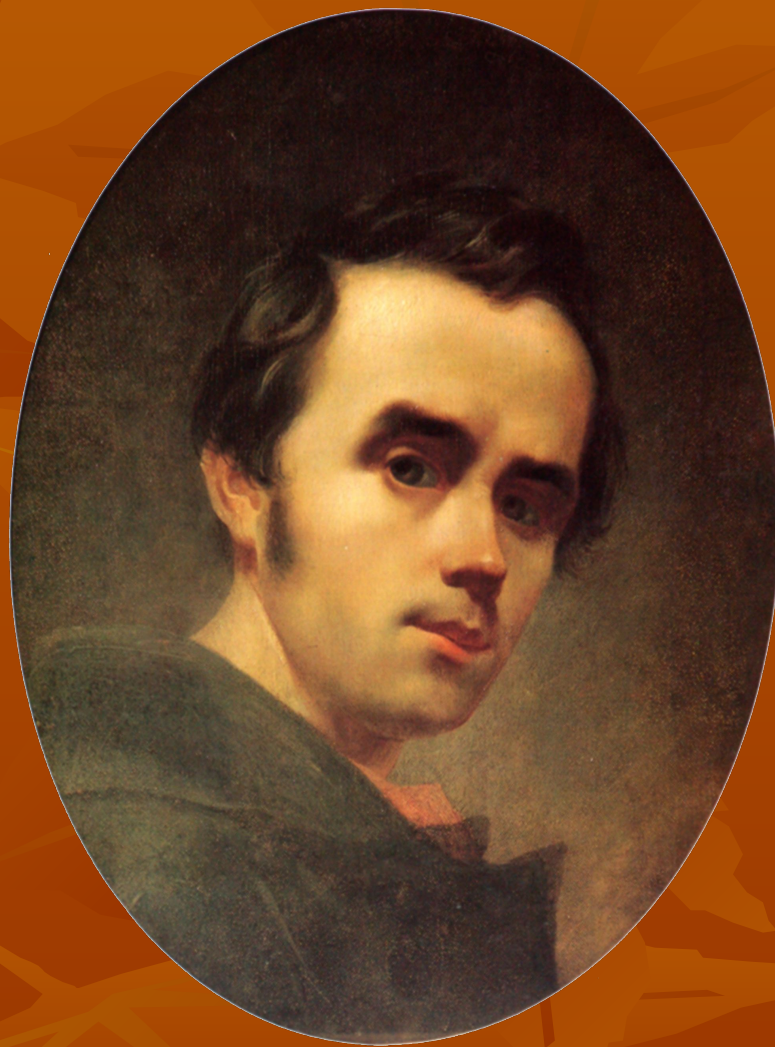
Тарас Шевченко - ХУДОЖНИК

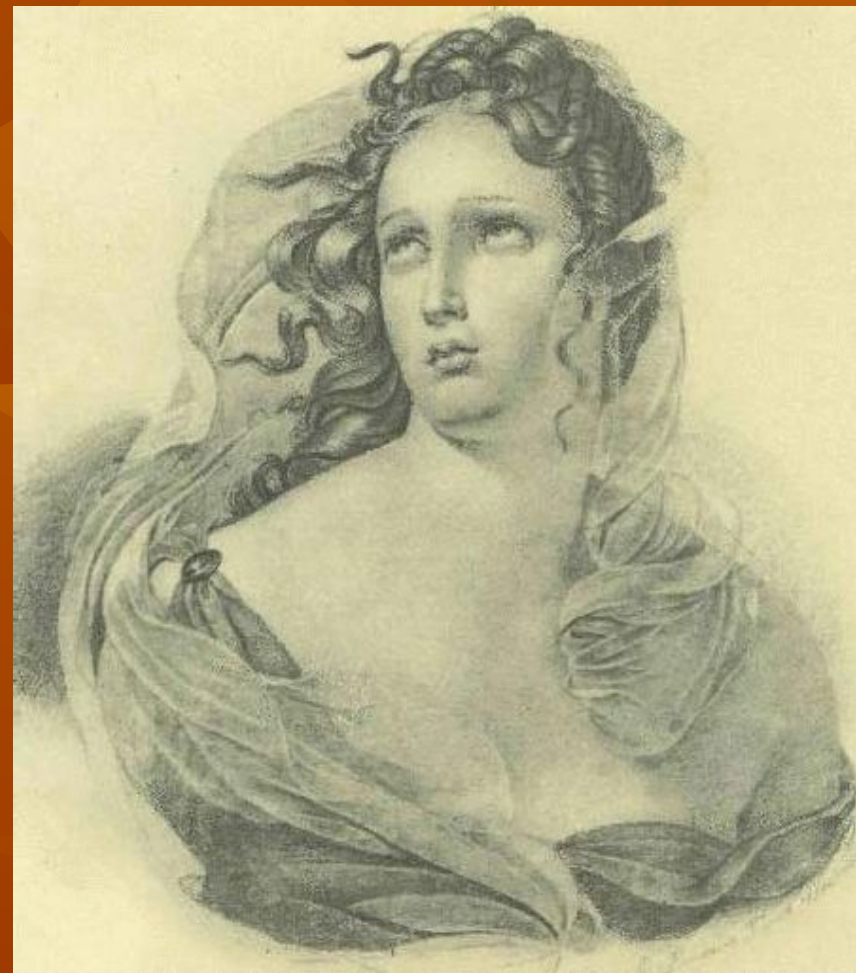
- Тарас Григорович Шевченко — багатогранний геній і одна з найяскравіших постатей українського образотворчого мистецтва середини ХІХ століття. Він проявив себе як художник-живописець, офортист, майстер рисунка, акварелі, сепії та гравюри, пробував себе в скульптурі та різьбі.
- Тарас Шевченко є одним з перших українських мистецтвознавців, погляди якого зберігають свою силу і в наш час.
- Образотворча спадщина Шевченка дуже велика: нині відомо понад 1000 портретів, пейзажів, історичних, міфологічних та жанрових композицій. Він зробив великий внесок у розвиток побутового жанру і став його основоположником в українському мистецтві.

Тарас Григорович Шевченко, як художник займає одне із самих почесних місць в українському образотворчому мистецтві. Шевченко був одним із перших художників, які проклали новий реалістичний напрям, основоположник критичного реалізму в українському мистецтві. Загальновідомо, що Шевченко був одним із зачинателів і першим видатним майстром офорту у вітчизняному мистецтві.

- Автопортрет (1840р.). Масло.

- Обдарований від природи хлопчина рано відчув тягу до малювання. Ще змалку крейда і вуглинка були для нього неабиякою радістю. Все ними малює: стіни, лави, стіл в хаті і на дворі, в себе і у гостях.
- Бажаючи оволодіти мистецтвом живопису, він звертається до шляхетних дяків-живописців, які в основному заставляють прислужувати їм. Талант художника проявився рано, значно раніше, ніж талант поета. Якщо перші літературні спроби припадають на 1836-1837 роки, то найбільш ранній малюнок, що дійшов до нас і відомий під назвою “Погруддя жінки” або “Жіноча голівка” датований самим автором ще 1830році. З цієї юнацької роботи і розпочалась творчість видатного художника.

- Тарас Шевченко малював картини, пейзажі й портрети, звертаючись до історії українського народу, його побуту. У Петербурзькій Академії мистецтв він створив картини у романтичному стилі "Хлопчик, що ділиться хлібом із собакою" (1840), "Циганки" (1841) та ін. Т. Шевченко водночас є основоположником реалізму в українському малярстві. Реалізмом відзначається його найбільший за розміром твір олійного живопису "Катерина" (1842), який через драму української дівчини-кріпачки розкриває трагедію самої України. Сценка з життя українського селянина змальована в картині "Селянська родина" (1843).

■ "Циганки" (1841)

■ "Катерина" (1842),

ИВАН Стамболов: "Селянска родина"
1843 г.

- "Селянска родина" (1843)

- Подорожуючи Україною і зібравши багатий матеріал, Тарас Шевченко задумав створити серію офортів під назвою "Живописна Україна". Здійснити це йому не вдалося. Проте уявлення про зміст і характер нереалізованого задуму дають офорти "Судна Рада", "Дари в Чигирині", "Старости", "У Києві" та "Видубицький монастир", що відзначаються блискучою технікою, життєвою та історичною правдою. Автор першої книги про Шевченка-художника О. Новицький так говорив про картину "Судна Рада": "Тут саме життя, як воно є, без усякої прикраси, чого російські малярі ще довго й пізніше не могли дати".
- З часом творчість Шевченка-художника здобула визнання не лише в Росії, а й у світі. Вона стала доповненням його поетичної творчості, з якою утворювала органічну цілісність, і свідчила про його прагнення засобами мистецтва виховувати в суспільстві любов до України, її народу.

Судна рада(1844р.)

- Старости(1844р.)

165. У КИЄВІ.
Етюд. Олівець. [V—IX 1843].

- У Києві(1843р.)

- Видубицький монастир(1844р.)

- Як представник останньої доби класичності (часи Бідермайєр), Шевченко уникав великих академічних полотен, а його творчість найкраще виявлялася у невеликих інтимних речах. Правда, він не уникав і більших образів олійними фарбами (як відомий його образ «Катерина»), але особливу малярську славу йому здобули портрети — як елегантні жіночі, так і повні індивідуальності чоловічі. У романтичних картинах «Селянська родина», «Циганка-ворожка» та інших уже помітний відхід від чистого академізму. Різнобічний талант митця досяг висот і в художній графіці (серія «Живописна Україна» тощо). 1860 року Тарасові Шевченку надали звання академіка гравюри Петербурзької академії мистецтв. Нажаль, заслання та заборона малювати перешкодили розкритися в повній мірі його живописному таланту.